

قدرتی دستگاههای امنیتی و سرکوب هر نوع اعتراض، اعتصاب و صدای آزادیخواهی و حق طلبی، سانسور شدید و سلب آزادی بیان و ممنوع ساختن هرگونه فعالیت سیاسی و صنفی مستقل از دولت، کاسه صبر توده ها را لبریز و شرایط را برای انفجار خشم مردم به طور روز افزونی فراهم می ساخت.

بر چنین زمینه هائی، دولتی که خود منشاء و مجری بسیاری از دگرگونی های فرهنگی و اجتماعی دوره معاصر بود، بوسیله همین تحولات، مشروعیت سیاسی و مقبولیت اجتماعی آن به زیر سؤال رفت. در ادامه این روند، توده های مردم با امید به کسب آزادی و پایان بخشیدن به رنجها و محرومیت هایشان پیاخاستند، و امواج انقلاب سراسر ایران را در برگرفت و دستگاه دیکتاتوری سلطنتی درهم کوبیده شد.

اما این انقلاب در شرایطی رو به گسترش گذاشت که سازمانهای توده ای کارگری وجود نداشتند، یک جریان نیرومند سوسیالیستی در صحنه سیاسی ایران غایب بود، سازمانهای موجود چپ در حوزه سازماندهی کارگری و توده ای، و نیز صحنه سیاسی جامعه نقش مستقل خود را ایفا ننمودند، و بعضی از آنها از نیروهای ارتجاعی مذهبی دنباله روی کردند. بورژوازی لیبرال نیز نگران از تعمیق انقلاب، با همین جریان در جنبش همگانی همگام شد. در چنین شرایطی روحانیت شیعه و جمهوری اسلامی به آلترناتیو قدرتهای امپریالیستی و بورژوازی ایران برای نجات سرمایه داری از بحران انقلابی تبدیل شدند. جمهوری اسلامی سپر بلای نظام سرمایه داری ایران در مقابل انقلاب، و ابزار حراست از این نظام در شرایط بحران بود. این رژیم به قدرت رسید تا زیر لوای حکومت اسلامی شرایط مناسب را برای انباشت سرمایه از نو فراهم آورده، در عین حال در چهارچوب استراتژی امپریالیسم غرب، ایران را کماکان به عنوان سدی در برابر گسترش نفوذ اتحاد شوروی سابق در منطقه حفظ نماید.

ماشین سرکوب دولتی تمام و کمال احیاء شده و تکابسل دادند. قدرت سیاسی از چنگ انقلاب محفوظ ماند، انقلاب در همان شب قیام در بنفشه خفه گردید و ارتجاع هار در لفافه انقلاب دستگاه سرکوب و تقاضای وحشت را عاده نمود. توده های مردم مرعوب و به خاموشی گرائیدند و بار دیگر آرزوی دیرین رهایی و آزادی مردم زحمتکش بریاد رفت. آنگاه رژیم اسلامی جنگ ویرانگر دشت ساله ایران و عراق را همچون فرصتی برای به بند کشیدن هرچه بیشتر مبارزات انقلابی، به سف کردن نس طبقات دارا در پشت سر خود، اهداف پان اسلامیستی و کسب هژمونی در منطقه بکار گرفت و فقط هنگامی که تهدید یک خیزش عمومی بصورت خطری واقعی ظاهر شد از در صلح در آمد.

در ایران سرمایه داری تحت حاکمیت جمهوری اسلامی نیز دامنه شکافهای طبقاتی درون جامعه روز بروز عمیق تر شده و ثروت هنگفت بر روی فقر انبوه مستقر شده است. امنیت و رفاه طبقات دارا به بهای ناامنی و بی تأمین اجتماعی اکثریت جامعه، یعنی کارگران ممکن گردیده است. حال دیگر جامعه به صحنه رویارویی دو طبقه اصلی اجتماعی، توده وسیع کارگران مزدی (شاغل و بیکار) و سرمایه داران و دولت سرمایه دار تبدیل شده است، و این حقیقت از همیشه آشکارتر شده است که طبقه کارگر نیروی اصلی هر تحول سیاسی آتی در ایران معاصر خواهد بود.

حزب کمونیست ایران، به مثابه حزبی مارکسیستی، برای پایان دادن به حاکمیت سیاسی و اقتصادی طبقه سرمایه دار، برقراری حکومت کارگری و ایجاد یک جامعه سوسیالیستی مبارزه می کند. جامعه ای که پایان بخشیدن به استثمار انسان از انسان، زوال دولت و تمام ارکان نگاهدارنده اش از آن طریق می گذرد. هدف نهائی ما دستیابی به جامعه ای است که در آن آزادی و رفاه همگانی

جای اسارت و بی‌عدالتی و محرومیت را می‌گیرد و فرصت‌های یکسان برای رشد و شکوفایی خلاقیتها و تعالی انسان فراهم می‌شود؛ جامعه‌ای که در آن هرکس باندازه تواناتیش کار می‌کند و باندازه نیازش از مواهب زندگی برخوردار می‌گردد، و در آن دولتی نیست که بر فراز جامعه قرار بگیرد و بند اسارت تک تک افراد آنرا به گذشته‌های استعمار، ستم، خرافه‌پرستی و جهل گره بزند.

از نظر ما سوسیالیسم امری مربوط به آینده‌ای نامعلوم و دور دست نیست بلکه زمینه، توانائی و امکان اجتماعی و اقتصادی آن در بطن نظام سرمایه‌داری ایران فراهم آمده است و تحقق آن به نیروی آگاهی، تشکل و مبارزه طبقه کارگر ممکن خواهد شد. امکانات مادی و ثروت‌های غنی جامعه ایران و همبستگی بین‌المللی کارگری ضامن دوام و پایداری آن خواهد بود.

در شرایط حاضر این مبارزه از طریق سرنگونی جمهوری اسلامی تداوم می‌یابد و برانداختن این نظام سرکوب و خفقان در ایران هدف بلاواسطه انقلاب کارگری را تشکیل می‌دهد. اما در شرایطی که هنوز نظام سرمایه‌داری برقرار است، حزب کمونیست ایران در عین مبارزه بی‌وقفه و پیگیر برای برقراری سوسیالیسم و ایجاد جامعه کمونیستی، لحظه‌ای مبارزه برای انجام اصلاحات سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی پیشرو و مترقی را جهت بهبود شرایط زندگی توده‌های کارگر و زحمتکش و امن‌تر و انسانی‌تر کردن جامعه و محیطی که در آن زندگی می‌کنیم، در چهارچوب همین نظام موجود نیز رها نخواهد کرد. تحقق این مطالبات در عین حال شرایط مناسب را برای انقلاب کارگری و سوسیالیسم فراهم می‌آورد. بنابر این حزب کمونیست ایران از هم اکنون برای تحقق مطالبات زیر مبارزه می‌کند.

شوراها و حاکمیت مردم

تجربه سراسر جهان و نیز تجربه ایران به خوبی ثابت کرده است که دموکراسی پارلمانی در پس ظواهر ریاکارانه اش همواره ابزار دور نگهداشتن عملی کارگران و توده های مردم از دخالت مؤثر در سرنوشت خویش بوده است. از نظر ما نظام شورائی بهترین و در دسترس ترین وسیله دخالت کلیه آحاد طبقه کارگر و توده های مردم بمشابه قانون گذار و مجری قانون در اداره جامعه می باشد. در شرایطی که پیشرفتهای تکنولوژیک بیش از هر زمان دیگری ارتباطات را توسعه داده و امکان دسترسی به اطلاعات را در همه زمینه ها برای همگان فراهم کرده است، نظام شورائی کار دخالت مستقیم کارگران و توده های مردم را در اداره امور جامعه بیش از پیش تسهیل خواهد کرد. این نظام می تواند از برقراری یک سیستم بوروکراتیک که مجدداً برفراز انقلاب و مردم پیاخته قرار گیرد و آنها را تبدیل به تماشاچیان ناتوان صحنه سیاست کند، جلوگیری نماید.

شوراهای محلی، شوراهای نمایندگان در همه سطوح و کنگره سراسری نمایندگان شوراهای، بعنوان عالی ترین ارگان حکومتی کشور، ساختار قدرت سیاسی را شکل خواهند داد، و فرصت و امکان واقعی برای شرکت کارگران و همه مردم در اداره امور جامعه و به دست گرفتن سرنوشت سیاسی و اقتصادی خود را فراهم می آورند.

برچیده شدن دستگاه بوروکراسی مافوق مردم

شرکت مستقیم مردم در اداره امور کشور، انتخابی شدن کلیه مقامات اداری و سیاسی کشور توسط مردم و قابل عزل بودن آنها، هرگاه که اکثریت انتخاب

کنندگان چنین اراده کنند. افرادی که به این ترتیب در مصادر امور قرار می‌گیرند، حقوقی حداکثر برابر یک کارگر ماهر دریافت می‌دارند. افراد حق دارند که علیه هر مقام دولتی به دادگاههای عادی شکایت کنند.

انتخابی بودن قضات و سایر مقامات قضائی، قابل عزل بودن آنها هرگاه که اکثریت انتخاب کنندگان چنین اراده کنند؛ لغو اکید هرگونه دادگاه ویژه و علنی بودن کلیه محاکمات.

انحلال ارتش و دیگر نیروهای مسلح حرفه‌ای

ارتش، سپاه پاسداران و دیگر ارگانهای سرکوب جمهوری اسلامی باید منحل شوند. هدف نهائی ما انحلال تمام نیروهای مسلح حرفه‌ای است. اما در شرایطی که هنوز نهاد ارتش حرفه‌ای به تمامی از میان نرفته است، ما خواهان کنترل و فرماندهی عالی آن توسط کنگره سراسری شوراها بوده و نیز برای دموکراتیزه کردن کامل مناسبات درونی ارتش مبارزه می‌کنیم. ما خواهان عدم مداخله مطلق ارتش در امور داخلی کشور بوده و آنرا صرفاً نهادی دفاعی و نه تعرضی می‌دانیم.

حقوق و آزادیهای فردی، سیاسی و اجتماعی

- ۱- حق رأی همگانی، برابر، مستقیم و مخفی برای تمام افراد بالاتر از ۱۶ سال مستقل از جنسیت، تعلقات مذهبی، ملی، قومی و عقیده سیاسی. حق هر فردی بالاتر از ۱۸ سال برای انتخاب شدن در هر نهاد و ارگان نمایندگی؛
- ۲- آزادیهای بی‌قید و شرط سیاسی، آزادی تشکیل احزاب و فعالیت سیاسی، آزادی عقیده و تبلیغ آن، آزادی بیان و مطبوعات، آزادی اجتماعات، تظاهرات،

اعتصاب، تحصن، تشکیل سندیکا و هر نوع تشکل صنفی و سیاسی. فراهم آوردن امکان دسترسی عمومی به رسانه‌های جمعی، نشریات، شبکه‌های رادیویی و تلویزیونی، لغو هرگونه سانسور؛

۳- جدائی مذهب از دولت، لغواکید؛

هرگونه امتیاز و تبعیض در مشاغل دولتی و حقوق افراد بر حسب مذهب و مقام مذهبی آنان و یا اعتقاد و عدم اعتقاد آنان به مذهب،

پرداخت کمکهای مالی و غیرمالی دولتی به فعالیتها و مؤسسات مذهبی، مواد درسی و رسم و آئین مذهبی در مدارس و مؤسسات آموزشی دولتی.

هیچیک از مذاهب بعنوان مذهب رسمی کشور شناخته نمی‌شوند، مذهب امر خصوصی افراد تلقی می‌شود و کلیه افراد کشور در اختیار کردن هر مذهبی و یا نداشتن مذهب آزادند؛

۴- تساوی کامل حقوق قانونی کلیه افراد کشور صرف نظر از مذهب و مرام و عقیده سیاسی، رفع هرگونه تبعیض و محدودیت قانونی افراد بر حسب مرام و عقیده سیاسی آنها؛

۵- آزادی انتخاب شغل و محل سکونت، مصونیت قانونی هر فرد و محل سکونت او، لغو کلیه مقررات و قوانینی که مبتنی بر دخالت پلیسی در زندگی افراد بوده و انحلال کلیه نهادهائی که مجری چنین قوانینی هستند. آزادی سفر و اقامت در تمام نقاط کشور و آزادی مسافرت به خارج کشور برای کلیه افراد؛

۶- ایران کشوری مهاجرپذیر است. در ایران پناهندگان سیاسی بدون قید و شرط پذیرفته می‌شوند. هرکارگر مهاجر، و یا هر پناهنده‌ای در صورت تمایل می‌تواند به تابعیت ایران درآید و در غیر اینصورت نیز از حقوق کامل و برابر با دیگر ساکنین ایران برخوردار خواهد بود؛

۷- حق نظارت کامل مردم بر سیاست خارجی، لغو هرگونه دیپلماسی سری، شناسائی برابری حقوق کلیه ملل، پشتیبانی از جنبشهای کارگری، سوسیالیستی و آزادیخواهانه در سراسر جهان؛

۸- گنجاندن حکم لغو مجازات اعدام در قانون اساسی کشور.

رفع و لغو تبعیض از زنان، برابری زن و مرد

حزب کمونیست ایران برای تأمین برابری کامل زن و مرد در همه عرصه های زندگی سیاسی، اقتصادی و اجتماعی و خانوادگی مبارزه می کند و به این منظور خواهان تحقق فوری نکات زیر است:

— حقوق اجتماعی و سیاسی

زنان و مردان باید به یکسان از حق انتخاب کردن و انتخاب شدن در کلیه ارگانهای قانونگذاری، قضائی و اجرایی، در کلیه سطوح کشوری و محلی برخوردار باشند. کلیه قوانین و مقرراتی که آزادی زنان را در لباس پوشیدن متید می کند، همچون قانون حجاب اجباری، لغو می گردد. هرگونه مقرراتی مربوط به جدا سازی زنان و مردان در اجتماعات، مدارس و دانشگاه ها، مکانها و وسایل نقلیه عمومی ملغی اعلام می گردد. هرگونه تبعیض بر حسب جنسیت در زمینه آموزش و پرورش لغو می شود. کلاسهای درسی در کلیه سطوح آموزشی باید مختلط باشند. زنان حق دارند در کلیه رشته های ورزشی، هنری و علمی شرکت کنند و باید از کلیه امکانات در این زمینه ها برخوردار باشند!

زنان باید از فشار کار خانگی رهایی یابند و شرکت آنها در زندگی اجتماعی باید بیل شود و به این منظور مؤسسات خدماتی ویژه از قبیل شیرخوارگاه، مهدکودک، لباسشویی و غیره در محلات مسکونی ایجاد و بطور رایگان در اختیار عموم قرار می گیرد.

— حقوق التصادی

برابری کامل زن و مرد در امر اشتغال، پرداخت مزد برابر برای کار مشابه به زنان و مردان، بیمه‌های اجتماعی یکسان برای زنان و مردان، برخورداری از حق دو روز مرخصی ماهانه برای زنان شاغل، ممنوعیت سپردن هر نوع کار زیان آور به زنان باردار، ممنوعیت اخراج زنان باردار به هر بهانه‌ای، خودداری از استخدام زنان پرتعداد و دارای فرزند شیر قانونی بوده و بجرم محسوب می‌گردد، ممنوعیت اعلام جنسیت در آگهی‌های استخدام و تحصیلی (مگر در موارد استثنائی و ضروری که قانون تعیین می‌نماید)؛

برخورداری از ۱۶ هفته مرخصی برای دوران بارداری و یک سال مرخصی برای نگهداری نوزاد که با توافق طرفین توسط زن و شوهر مورد استفاده قرار بگیرد.

— حقوق زن در خانواده

آزادی در امر ازدواج و انتخاب همسر، ممنوعیت هر نوع معامله‌گری از قبیل شیربها، مهریه، جهیزیه و غیره در امر ازدواج، به رسمیت شناختن ازدواج از طریق ثبت در دفاتر دولتی؛ ممنوعیت صیغه و تعدد زوجات، برابری حقوق زن و مرد در امر طلاق و تکفل فرزندان، ممنوعیت ازدواج زنان و مردان زیر ۱۸ سال، اشخاص و مراجع مذهبی که افراد زیر ۱۸ سال را عقد شرعی می‌کنند مجرم محسوب میشوند، ممنوعیت برقراری رابطه جنسی افراد بالای ۱۸ سال با دختران و پسران زیر ۱۷ سال؛

زن و مرد باید از حقوق و مسئولیت کاملاً یکسان و برابر در قبال یکدیگر، در قبال فرزندان و در تمام جنبه‌های زندگی خانوادگی برخوردار باشند. محل

زندگی باید با توافق مشترک طرفین انتخاب شود. قانونی که تنها حق مردان را در تعیین محل سکونت به رسمیت می‌شناسد، باید لغو شود. حق زنان برای کارکردن و مسافرت نباید منوط به اجازه شوهر باشد.

کلیه قوانین شرعی و عرفی که تحت عنوان دفاع از ناموس، جرم مرتکبین جنایت علیه زنان را تخفیف می‌دهند، باید لغو گردند. برای جرم و جنایاتی که از طرف پدر، برادر، شوهر و یا هر فرد دیگری نسبت به زنان، تحت عنوان دفاع از ناموس و نظایر آن صورت می‌گیرد، مجازات سنگین تعیین می‌شود؛ هر گونه تبعیض و نابرابری میان زن و مرد در قوانین مربوط به وراثت، تقسیم اموال و دارائی‌ها و امتیازات قانونی مردان و سلسله پدری در مسأله قیمومت و سرپرستی لغو می‌گردد. زنان و مردان باید به یکسان از حق طلاق برخوردار باشند. قانون باید در صورت تمایل هر یک از طرفین، چه زن و چه مرد، جدایی آنها را به رسمیت بشناسد. حقوق مادری باید مستقل از ازدواج به رسمیت شناخته شود. زنانی که بدون ازدواج دارای فرزند می‌شوند باید از کلیه حقوق فردی و اجتماعی مادری برخوردار باشند. فرزندان آنها نیز باید کلیه حقوق اجتماعی را دارا باشند. روابط خصوصی زن و مرد محترم است و از هرگونه تعرض باید مصون باشد. دخالت افراد و مراجع دولتی در زندگی خصوصی زن و مرد اکیداً ممنوع است.

— سقط جنین

جاسعه سرمایه‌داری تنها دو راه را در مقابل زنانی که ناخواسته باردار می‌شوند قرار می‌دهد: از بین بردن جنین و یا تحمل شرایط سخت روحی، اقتصادی و اجتماعی در صورت حفظ جنین. فقر و ناتوانی در تأمین اقتصادی فرزندان، موانع واقعی و عملی که داشتن فرزند و مراقبت و پرورش او بر سر

راه شرکت زنان در زندگی اجتماعی و اقتصادی، قرار می‌دهد، و مشکلات اجتماعی داشتن فرزند برای زنان مجرد، باعث می‌شوند تا بسیاری از زنان خواهان ختم حاملگی خودگردند. در صورت غیرقانونی بودن این عمل، زنان باردار به سقط جنین بوسیله افراد غیرمتخصص، تحت شرایط غیربهداشتی و با تحمل هزینه‌های زیاد تن می‌دهند. با توجه به این واقعیت، باید حق سقط جنین در صورتیکه خطر جانی برای زن در بر نداشته باشد و سن جنین بیش از ۱۶ هفته نباشد، برای عموم زنان به رسمیت شناخته شود، و سقط جنین به اجازه هیچ فرد و مرجعی به جز خود زن مشروط نمی‌گردد؛

عمل سقط جنین باید در بیمارستانها و کلینیک‌ها، و تحت نظر پزشک متخصص و به طور رایگان انجام گیرد. افرادی که بدون داشتن تخصص لازم اقدام به انجام این عمل می‌نمایند مجرم محسوب شده و قابل تعقیب قانونی هستند.

— فحشاء

فحشاء یکی از اشکال ستمی است که در جامعه سرمایه‌داری بر زنان اعمال می‌شود و مبارزه با فحشاء برای بازیابی حرمت انسانی زن در جامعه، امری حیاتی است. فقر و عدم تأمین اجتماعی و محدودیت‌های قانونی و عملی، که بر سر کار کردن زنان و استقلال مالی آنان وجود دارد، در کنار فرهنگ و اخلاقیات مردسالارانه، از عوامل ایجاد، حفظ و اشاعه فحشاء در جوامع کنونی است. تعصبات و آموزشهای مذهبی، همانگونه که تجربه جمهوری اسلامی در ایران نشان داده است، با تقویت مردسالاری و تثبیت موقعیت فرودست زن، خود باعث اشاعه فحشاء در جامعه است.

سرمه کن کردن فحشاء در گرو مبارزه با کلیه عوامل فوق است. بعلاوه برای مقابله با فحشاء اقدامات عاجل زیر ضروری است:

دولت موظف است که قریبانیان فحشاء را به لحاظ اقتصادی تأمین کند و امکانات آموزشی و شرایط یافتن شغل و کار کردن را برای آنان تسهیل نماید. واسطه‌ها و کارگزاران فحشاء باید مورد تعقیب قانونی و مجازاتهای سنگین قرار بگیرند.

پایان دادن به ستم ملی و تبعیض بر اساس ملیت

ستم ملی یکی از اشکال تبعیض و بی حقوقی حاکم در ایران است که باید قاطعانه به آن پایان داده شود. از اینرو:

ما خواهان برابری حقوق ملت‌ها، منافی کردن کلیه تبعیضات قانونی و عملی بر اساس ملیت، پایان دادن به دخالت‌های بوروکراتیک دولت مرکزی در شئون زندگی مردم، فراهم کردن امکان شکل‌گیری ارگانه‌های دموکراتیک حاکمیت محلی و لغو زبان رسمی اجباری هستیم، و با ایجاد و تحریک کینه و خصومت ملی مبارزه می‌کنیم.

ما اعتقاد داریم که مصالح مبارزه پرولتاریا برای نیل به سوسیالیسم، وحدت عمل و یگانگی سیاسی طبقه کارگر ایران را ایجاد میکند، و حزب کمونیست ایران در راه تأمین وحدت طبقه کارگر ایران در همه عرصه‌های مبارزاتی میکوشد. از اینرو است که ما حق کلیه ملل ساکن ایران را در تعیین سرنوشت خود، یعنی آزادی آنها را تا حد جدایی کامل به رسمیت می‌شناسیم. در این باره توان آن اتحاد آزادانه و داوطلبانه کلیه ملل بوده و معتقدیم که چنین اتحادی، بسوی توده‌های زحمتکش است.

— رفاه عمومی و بیمه‌های اجتماعی

به منظور ارتقاء سطح فرهنگ و رفاه عمومی که به نوبه خود امر پیوستن سایر زحمتکشان جامعه به مبارزه طبقه کارگر برای رهائی را تسهیل خواهد کرد، تحقق نکات زیر را مطالبه می‌نمائیم :

- ۱- بیمه بیکاری مکفی بر پایه حداقل دستمزد برای هر فرد بیکار بالای ۱۸ سال؛
- ۲- تأمین و تضمین مسکن مناسب (از نظر فضا، بهداشت و خدمات شهری) برای کلیه افراد کشور و اقدامات عاجل در این زمینه از طریق :
مصادره کلیه اراضی زمینخواران و اماکن تجملی و زائد ثروتمندان، ساختمان ادارات و دواير دولتی زائد و اجرای پروژه‌های کوتاه مدت خانه‌سازی در اراضی مصادره شده به هزینه دولت، با تشخیص و توسط ارگانهای دموکراتیک مردمی؛
- ۳- بهداشت و درمان عمومی، رایگان و مناسب و پوشش پزشکی و درمانی سراسری، برای کلیه افراد ساکن کشور، انحلال طب خصوصی؛
- ۴- آموزش رایگان در کلیه سطوح و برای کلیه افراد، اجباری بودن آموزش تا سن ۱۶ سال و برنامه‌ریزی عاجل برای ریشه کن کردن بی‌سوادی؛
- ۵- ایجاد تسهیلات فرهنگی و رفاهی در مناطق محروم شهری و روستایی، از قبیل برق، تلفن، لوله‌کشی آب آشامیدنی، راه، مدرسه، درمانگاه، ورزشگاه، سالن اجتماعات و غیره به هزینه دولت؛
- ۶- ایجاد مؤسسات خدماتی، ویژه به منظور کاهش بار کار خانگی، از قبیل رختشویخانه، مهدکودک و غیره در محلات مسکونی؛
- ۷- تأمین زندگی، امنیت، تفریح و آموزش کودکان بوسیله دولت، مستقل از شرایط خانوادگی آنها. قرار گرفتن کلیه کودکان و نوجوانان زیر ۱۸ سال که

فاقد تأمین معیشتی و امکانات خانوادگی می باشند، تحت تکفل دولت؛
۸- تأمین زندگی و رفاه معلولین و فراهم آوردن امکانات لازم برای ابراز وجود
اجتماعی آنها، توسط دولت؛

۹- تأمین زندگی و رفاه سالخوردهگان، در خور شان و حرمت والای آنها، توسط
دولت؛

۱۰- لغو هرگونه مالیات غیره مستقیم؛

۱۱- ممنوعیت ازدواج دختران و پسران کمتر از ۱۸ سال و آزادی تمام افراد
بالتر از ۱۸ سال در تشکیل خانواده به اراده خود.

حفظ محیط زیست

حزب کمونیست ایران تمام منابع معدنی، رودها، جنگلها و مراتع کشور را
ثروت عمومی می داند. ما خواهان محافظت از منابع طبیعی و محیط زیست
و جلوگیری از سوء استفاده از آن هستیم. آلوده کردن منابع طبیعی و هوای
مناطق مسکونی باید جرم شناخته شده و مستوجب مجازات خاطیان باشد.

مناخه حداقلی قانون کار و حقوق کارگری

در شرایطی که هنوز نظام سرمایه داری برقرار است، تأمین حداقل معیشت و
رفاه کارگران مستلزم تن دادن به کار شبانه روزی، شاق و طاقت فرسا است، که
نیرو و تندرستی آنان را تحلیل میبرد و امکان و فرصت رشد معنوی و ارتقاء
سطح آگاهی سیاسی و طبقاتی را از آنان سلب میکند. از اینرو ما برای
تأمین آسایش و رفاه مادی کارگران و به منظور مصون داشتن طبقه کارگر از
تباهی روحی و جسمی و افزایش توان آنان در مبارزه برای رهایی قطعی از یوغ
ستم و استثمار سرمایه داری، تحقق نکات زیر را برای کلیه کارگران خواستاریم:

- ۱- تقلیل کار هفتگی به حداکثر ۳۵ ساعت و مقرر شدن حداقل دو روز تعطیل متوالی در هر هفته، ۳۰ روز کاری مرخصی سالیانه، علاوه بر تعطیلات رسمی با پرداخت حقوق و مزایای کامل؛
- ۲- تعیین حداقل دستمزد رسمی با توافق نمایندگان سراسری منتخب کارگران بر پایه هزینه وسایل معیشت و رفاه خانواده ۵ نفری و افزایش سطح دستمزدها، متناسب با بالا رفتن بهای وسایل معیشت و با در نظر گرفتن بهبود سطح زندگی؛
- ۳- تعیین دستمزد، مزایا و مدت استراحت در فواصل کار روزانه بر حسب سختی، مخاطرات بهداشتی و دیگر شرایط فیزیکی کار با تصویب نمایندگان منتخب کارگران؛
- ۴- ممنوعیت اخراج کارگران توسط کارفرما و احاله تصمیم نهائی در همه موارد اخراج به رأی مجمع عمومی کارگران واحد مربوطه. نظارت نمایندگان منتخب کارگران بر امر استخدام؛
- ۵- ممنوعیت هرگونه اضافه کاری؛
- ۶- ممنوعیت شب کاری (۱۰ شب تا ۶ صبح) در تمام رشته ها به استثناء رشته هایی که به دلایل فنی و یا رفاه اجتماعی، شب کاری در آنها اجتناب ناپذیر است. پرداخت دستمزد و مزایای دو برابر برای کار شبانه، پرداخت حق شیفت برای نوبت کاری؛
- ۷- ممنوعیت هرگونه کار-مزدی (اعم از قطعه کاری و کار کنتراتی) و ممنوعیت پرداخت دستمزد به صورت جنسی و غیر نقدی؛
- ۸- ممنوعیت هرگونه جریمه و کسر دستمزد به بهانه های مختلف، پرداخت حقوق برای غیبت های موجه، دوران بیماری و نقاهت، زمان اعتصاب و هرگونه توقف تولید به دلایل مختلف و یا به دلایل کارفرما؛
- ۹- احتساب زمان صرف غذا، استحمام بعد از کار و زمان تشکیل مجمع عمومی و شرکت کارگران در کلاسهای سوادآموزی جزء ساعات کار کارگران.

تأمین هزینه ایاب و ذهاب از طرف کارفرما؛

۱۰- تضمین ایمنی و بهداشت محیط کار و تقلیل مخاطرات محیط کار به حداقل ممکن، مستقل از ملاحظات سودجویانه. نظارت و معاینه پزشکی منظم در برابر مخاطرات و بیماریهای ناشی از نوع کار به هزینه کارفرمایان و دولت؛

۱۱- بیمه کامل کارگران در مقابل صدمات و خسارات ناشی از کار، اعم از اینکه در محیط کار و یا خارج از آن رخ دهد - بدون اینکه کارگر نیازی به اثبات حضور کارفرما و یا مدیریت واحد سونیدی داشته باشد - به هزینه کارفرمایان و دولت با تشخیص و نظارت نمایندگان منتخب کارگران. پرداخت خسارت به کارگرانی که در اثر سوانح و ضایعات ناشی از کار دچار بیماری و نقص عضو می شوند و یا توانائی کار کردن را از دست میدهند. پرداخت حقوق و مزایای کامل بازنشستگی به کارگران مورد اخیر، لغو پرداخت حق بیمه از طرف کارگران؛

۱۲- تقلیل حداکثر سن بازنشستگی به ۵۵ سال و یا پس از ۲۵ سال سابقه کار و پرداخت حقوق و مزایای کامل به کارگران بازنشسته از طرف دولت، پرداخت حقوق و مزایای کامل بازنشستگی کارگران متوفی به افراد تحت تکفل آنان، ترمیم حقوق و مزایای بازنشستگی همراه با افزایش سطح دستمزدها. در نظر گرفتن مجموع سنوات کار کارگران در کارخانه ها و یا دوره های مختلف در احتساب پایه حقوق و مزایای کارگران؛

۱۳- مزد برابر برای زنان و مردان در ازاء کار یکسان. امکان و فرصت یکسان در اشتغال، مستقل از جنسیت، قومیت، ملیت و...؛

۱۴- ممنوعیت سپردن کار سنگین به زنان باردار، ۱۶ هفته مرخصی دوران بارداری و زایمان برای زنان کارگر و شاغل بدون کسر حقوق و مزایا. مقرر شدن دو روز مرخصی ماهانه اضافی برای زنان با پرداخت حقوق و مزایای کامل؛

۱۵- ممنوعیت کار حرفه ای برای کودکان و نوجوانان زیر ۱۸ سال؛

۱۶- تأمین نیازهای رفاهی و فرهنگی در محیط کار و محلات سازمانی

مسکونی، از قبیل: سالن اجتماعات، سالن استراحت، غذاخوری، زمین و سالن ورزش، باشگاه‌های تفریحی، شیرخوارگاه و مهدکودک، درمانگاه، کتابخانه و کلاسهای سوادآموزی بزرگسالان به هزینه کارفرمایان و دولت؛

۱۷- تنظیم و اعمال مقررات داخلی کارگاهها و واحدهای تولیدی و اقتصادی با تصویب و نظارت نمایندگان منتخب کارگران؛

۱۸- تشکیل دادگاههای حل اختلاف با هیئت منصفه‌ای متشکل از نمایندگان منتخب کارگران برای حکمیت در موارد اختلاف کارگر و کارفرما. هزینه تشکیل دادگاهها باید تماماً بر عهده کارفرمایان باشد؛

۱۹- تشکیل هیئت‌های بازرسی کارگری به انتخاب کارگران. این هیئت‌ها از چگونگی اجرای نکات فوق در کلیه واحدهای تولیدی و بطور کلی محل کار کارگران (از جمله خدمات خانگی) بازرسی و حسابرسی خواهند کرد.

* * *

حزب کمونیست ایران پیگیرانه برای دستیابی به اصلاحات فوق در زندگی اجتماعی کارگران و توده‌های محروم مبارزه می‌کند. ما از هر مبارزه آزادیخواهانه و حق‌طلبانه بر علیه جمهوری اسلامی و هر جنبشی که پیگیرانه خواهان رفع و از میان برداشتن اشکال مختلف تبعیضات جنسی، مذهبی، ملی، سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی باشد پشتیبانی می‌کنیم.

حزب کمونیست ایران در هر مبارزه، حرکت اجتماعی و نهاد سیاسی که بغضاً اهداف سیاسی اعلام شده آنرا برآورد و امکان دسترسی جنبش و نیروهای کارگری و سوسیالیستی را به اهرمهای قدرت سیاسی در جامعه فراهم نماید، فعالانه مشارکت خواهد کرد.

www.KetabFarsi.com